

במיקרה, היא דוגמנית הוא רק בשירה!

ממלאים את חדרה המדרגות. הצלילים הללו מובילים לפתח דירתה. בעלת הקול מפתיעה במראה המנפץ את הדימוי המקובל של זמרת-אופרה. כפי תח עומדת בחורה אדמונית, גבוהה, רזה וחטובה.

אנשים זרים תמיד מתפלאים. מה? את זמרת-אופרה? היא אומרת. הם מדמיינים לעצמם אישה זקנה ושמנה. זמרת-אופרה שמנות זה כבר פאסה. לא באופנה יותר. פעם זה היה מקובל. אז, הצד הקולי והסילסולים של הקול היו חשובים יותר מהמראה החיצוני. כשנים האחרונות הצד הוויזואלי והר-ראמתי חשובים כמעט כמו השירה. בגלל הטלוויזיה והווידיאו דברים השי-תנו.

הקהל כבר לא נאיבי, הוא לא מאמין לזמרת שמנה שתשרי שהיא חולת-שחפת. אומרים שלשמנים יש יותר אוויר, אבל זה שטויות. עוצמת הקול של זמרת-אופרה קשורה רק בשירים הנכונים שצריכים להיות מפותחים. שומן אף מפריע.

בעבור תפוח-אדמה

י לרשה ימים אחרי שביצעה בהצלחה את תפקיד הכוכבת הראשית, היא עדיין לא מעלת. עדיין לא נרגעת. אחרי שאורי עופר ביקש שאבוא לירושלים, התקשר בעלי לבייביסיטר של הילדה. היא אמרה שהיא לא יכולה לבוא, כי היא הולכת לסרט. עשרה-שקלים שבעלי הציע לה שיכנעו אותה לבוא בכל זאת. בשעה חמש וחצי, הגיע אורי עם מונית ונסענו לירושלים.

כמונית התחלתי להתאמן. עדיין לא ידעת מה קורה בריוק. כשנכנסתי לחיאטרון ירושלים, התחלתי לשמוע ליחשופים מכל הכיוונים: איפה רעיה, רעיה כבר באה? שאלתי את מנהלת ההפקה מה קורה והיא אמרה לי שהשחקנית לא מרגישה טוב, יכול להיות שהיא תעשה מערכה אחת ואחר כך את תחליפי אותה. אולי תעשו את התפקיד לסירוגין? עדיין לא חלמתי שאעשה את כל התפקיד.

רק בשעה שבע ורבע, שעה ורבע לפני שהצגה היתה אמורה להתחיל, הגיעה הודעה סופית שנגסי לא תגיע וכי אני אעשה את כל התפקיד. קשה לי לתאר איך הרגשתי באותם הרגעים. הלב שלי דפק מהר. אמרתי לעצמי: רעיה את חייבת לשלוט בעצמך.

אבי ולנון, העולם הזה

רעיה על המסלול וליד הפסנתר פיתאום מצאתי את עצמי במוסיקה... נהייתי מאושרת...

כיל התלמידים זו היתה אטרקציה מורה-דוגמנית. לימרת באותה תקופה גם בבית-ספר דתי. השמועה על עיסוקי בלילות הגיעה להנהלה והם התלוננו במשרד-החינוך. טענו שזו פריצות. התלמידים דווקא אהבו את הרעיון. זה נראה להם עולם רחוק וזר. הם שאלו והתעניינו.

אהבתי את הדוגמנות כי תמיד אהבתי כימה. זה היה כמו תיאטרון, רק בלי טכסט. הסתובבתי בכל הארץ בתצוגות עם תמי בן-עמי, קארין דונס קי, ביאטריס גייר, כל הכוכבות של אז. אהבתי רק את העשייה שבדוגמנות, לא בגדים וקרמים ולי הספיקו עשר דקות

שי כרם
(המשך בעמוד 42)

פחה היתה יושבת ליד הפסנתר והיינו שמים תקליטים כשעדיין כל תקליט שקל טון. היינו שומעים בעיניים עצר מות ובהנאה אופרות רוסיות. אמא מספרת שהיה לי קול יפה וכל השכנים אהבו מאוד לשמוע אותי שרה. היא מספרת שמאוד אהבתי תפוח-אדמה ותמיד הייתי מבקשת מהשכנים. הם היו אומרים לי: רעיצקה, רק אם תשירי לנו, ואני, ילדה בת ארבע, הייתי עומדת בפתיחה-בית ושרה בשביל לקבל תפוח-אדמה.

היא גדלה בבאר-שבע, תמיד שרה במסיבות בכיתה, אבל לא חשבה על קאריירה מוסיקאלית. ההורים לחצו כל הזמן שאהיה מורה, אקדמאית, משהו כזה ואני, שלא הייתי מרדנית, ככלל לא חשבתי להתווכח איתם. רציתי לעשות מה שהם אומרים לי. אחרי התיכון התגייסה לצבא, במהלך השירות הצבאי למדה אנגלית באוני-ברסיטה והשלימה תואר ראשון.

אחרי הצבא נישאה, השלימה תואר שני באנגלית, והתחילה ללמד בבתי-ספר. הייתי מורה, אבל הרגשתי שזה לא זה. לא אהבתי את ההוראה. זה לא היה בשבילי להתעסק עם ילדים ושי-עורריות ועונשים. עשיתי את זה בתוסר-חשק. אחרי ארבע שנים התגר-שה מבעלה. לא רציתי להסתבך איתו. כמישפטים ארוכים, אז ויתרתי על כל הרכוש המשותף ונשארתי בלי כלום. היום אני מצטערת שוויתרתי על הכל.

„דוגמנות היא פריצות“

רעיה היתה גרושה צעירה בלי פרוטה ביד ובעלת מיקצוע שלא אהבה. המשכתי להיות מורה בחוסר-חשק, עד שיום אחד מצאתי בעיתון מודעה על קורס דוגמנות של לאה פלטישר. החלטתי ללכת ולנסות, כדי לגוון את החיים.

כשגמרתי את הקורס עוררה אותי לאה להמשיך במיקצוע. היא אמרה שיש לי כישרון להיות דוגמנית מסלול. רעיה התחילה לדגמן על המסלול וקצרה הצלחה רבה. את מיקצוע ההוראה עדיין לא זנחה. בימים היתה מלמדת ובלילות מרגמנת. „בש“

ידעה, ובמהלך ההופעה לחשו לה השחקים מתי להיכנס ומתי לצאת. בנוסף לכל הקשיים האובייקטיביים, הרגישה רעיה באמצע האריה שנפרם לה כפתור בשימלה הכבדה. „ניסיתי להתעלם מכך והמשכתי לשיר כאילו לא קרה כלום. במערכה הרביעית הרגשתי שהפחד עבר וכבר הייתי ממש בתוך הרמות.“

מחייאות-הכפיים בסוף היו בשבילי הקלה עצומה. כולם שיבחו אותי על אומץ-הלב. היו מי שלא האמינו שזו הפעם הראשונה שאני עושה את התפקיד הזה.

רעיה בת 30 פלוס. כמה פלוס? אני לא מגלה. לא שואלים אשה לגילה? היא ילדית ליטא שעלתה עם מישפח תה לארץ בגיל שש. הבית תמיד היה מוסיקאלי. אני זוכרת איך כל המישי-

מאחורי הבימה לא ידעו מה לעשות קודם. התחילו להלביש אותי במהירות. מול שנגסי ואני לוכשות כמעט אותה מידה. זו היתה הפעם הראשונה שמרדתי את הבגדים. הם היו כלי-כך כבדים, שקלו המון, יחד עם הפיאה הכבדה הרגשתי שאני סוחבת על עצמי טונות.

הרגשתי כאילו אני עומדת להיכנס לים סוער וקוצף. כולם הגיעו כדי להרגיע אותי, אבל זה רק הלחיץ אותי יותר. ואז פתאום שמעתי את אורי עופר אומר על הבימה: ננסי חולה ורעיה ווסקינדר-גונן תופיע במקומה! לחשתי לעצמי את חייבת להיות הכי טובה ועליתי לבימה.

הקהל הרב לא הבחין באותות-ההת-רגשות שעל פניה, אפילו את זמני הכניסות והיציאות לבימה היא לא

עם הבעל אבי מוכנה לפרידה ממושכת.

רעיה במטבח. קאריירה חשובה-לא פחות מהבית.